

[Anne Grete Holmsgård]

til den oprindelige lov, der blev vedtaget i 1974. Hvis det ikke er positivt at varetage offentlige interesser og synspunkter at gøre opmærksom på, at A-kassemidlerne forrentes dårligt, hvis det ikke er positivt at varetage offentlige synspunkter at gøre opmærksom på, at den er flintrende gal i Kronebanken, og dermed måske være med til at afværge, at Nationalbanken skal gå ind med en garanti, hvor man risikerer i første omgang et tab på 125 mill. kr. – og det er vel at mærke et tab, som skatteyderne i dette land skal betale, for jo mindre der kommer ind hos Nationalbanken, jo mere skal man betale i skat, da det simpelt hen modregnes på den årlige finanslov – så ved jeg ikke, hvad der er samfundsmæssige interesser i dette spil; så er vi i hvert tilfælde langt ude.

I den besked, som samfundsrepræsentanterne får, står jo, at de skal medvirke til, at almindelige samfundsmæssige interesser og hensyn holdes for øje i pengeinstitutternes virksomhed, at fremme den af lovgivningsmagten formulerede erhvervspolitiske målsætning og styrke efterlevelsen af den af samfundet gennem Danmarks Nationalbank fastlagte pengepolitik. Dette bare at sidde og tysse derhjemme og i øvrigt håbe på, at man får udbetalt sine 60.000 kr. om året, svarer i hvert tilfælde ikke til den målsætning, og det har det aldrig nogen sinde gjort.

Derfor tror jeg, at der kun eksisterer ét eneste eksempel på, at en samfundsrepræsentant overhovedet har gjort noget, og det var til gengæld ulovligt, for det var nemlig en samfundsrepræsentant, der indberettede, at han/hun havde været med til at vedtage en skattebøde på bankens vegne, men ikke engang det må man ifølge den lovgivning, der er i øjeblikket.

Så tilbage til ordførerne. Hvad angår de borgerlige ordførere, er jeg overhovedet ikke spor overrasket over deres indlæg, for de gentog blot, hvad de har sagt de andre gange, nemlig at man ikke vil have dem. Hr. Skrumsager Skau svang sig op til de helt store højder og gjorde opmærksom på, at dette var formynderi. Det var virkelig formynderi, at det offentlige i det mindste bare vil have lidt at vide om, hvad der foregår i de pengeinstitutter, hvor man har indsat en bestyrelsesrepræsentant. Det synes jeg i virkeligheden var temmelig interessant.

Industriministeren sagde det mere direkte, og det kunne jeg bedre lide, fordi han sagde: ja men det kan jo være skadeligt for bankerne. Det er nemlig i virkeligheden det, det handler om. Det kan være skadeligt for bankerne, hvis man har en offentlig repræsentant, som kan bruges til andet end en ren og skær gidsselfunktion.

I den forbindelse vil jeg sige til de ordførere, der har været positive, først til hr. Svend Andersen, at jeg selvfølgelig er glad for, at han er positiv og siger, at han er enig i intentionerne, og at lovgivningen bør ændres. Men så sagde han, at de skulle være i overensstemmelse med det, der står i det beslutningsforslag, som socialdemokratiet har fremsat, og som kommer til behandling bagefter, og jeg synes egentlig, det er noget svagt og noget upræcist ikke at sige mere. I det står der under punkt 7:

»Samfundsrepræsentanterne skal have pligt til at underrette industriministeren og/eller tilsynsmyndigheden om forhold, de finder er i modstrid med samfundsinteresser, eller som de i øvrigt finder betænkelige.«

Jeg synes egentlig, at hr. Svend Andersen kunne være gået ind i de enkelte punkter. Vi har jo faktisk gjort os det besvær, der består i at foreslå en ændring af paragraffen fremfor bare at sætte en pæn målsætning op i beslutningsforslag. Vi har udmøntet det, så man kort og klart kan se, hvordan det vil komme til at tage sig ud i loven.

Er der nogen af de punkter, der står i vores forslag, som socialdemokratiet ikke kan gå ind for, og i givet fald hvilke? Det vil jeg meget gerne have et svar på, for ellers er jeg bange for, at det igen bliver noget florumvundet. Sidste gang, da dette her forelå som et ændringsforslag for 2 år siden, ville socialdemokratiet jo overhovedet ikke deltage i debatten. Nu siger de da, de er positive.

Endvidere vil jeg spørge, om hr. Svend Andersen ikke er enig i, at man under alle omstændigheder skal lovgive, hvis samfundsrepræsentanterne skal have nogle rettigheder og pligter. Jeg kan godt se, at socialdemokratiet foreslår, at der skal udstedes nogle vejledninger af industriministeren, og at man med jævne mellemrum skal indkalde samfundsrepræsentanterne til nogle møder. Men så vidt jeg kan se, er det et problem, for hvis man nøjes med at udstede retningslinjer, har repræsentanterne stadig væk tavshedspligten